

Capitolul 1

Harry se mișca prin aglomerația orei de vârf a dimineții aidoa aripioarei unui rechin care despică apa. Îl urmam la douăzeci de metri, pe celălalt trotuar al străzii, transpirând ca toți din jur în căldura anormală pentru luna octombrie în Tokio, și nu puteam să nu admir cât de bine reținuse puștiul tot ce-l învățasem. Luneca precum argintul viu printr-un spațiu în clipa imediat înainte ca acesta să se închidă, ori plutea în lateral pentru a evita un loc îngust gata să se formeze. Schimbările din cadența lui erau atât de line, încât nimeni n-ar fi sesizat că-și modificase pasul pentru a micșora distanța față de ținta noastră, care mergea acum vizibil grăbită pe Dogenzaka spre stația Shibuya.

Ținta se numea Yasuhiro Kawamura și era funcționar public de carieră, având legături cu Partidul Liberal Democrat, PLD, coaliția politică ce condusesese Japonia aproape fără întrerupere după război. Actualmente era ministru-adjunct pentru Terenuri și Infrastructură din cadrul *Kokudokotsusho*, urmașul vechilor ministere ale Construcțiilor și Transporturilor, unde în mod evident ofensase serios pe cineva, întrucât ofensele serioase erau unicul motiv pentru care mă sunau vreodată clienții.

Glasul lui Harry mi-a răsunat în ureche:

– Intră în magazinul de fructe Higashimura. Trec mai departe.

Amândoi aveam receptoare daneze controlate de microprocesoare, îndeajuns de mici pentru a fi ascunse în canalul auricular, unde ai fi avut nevoie de o lanternă ca să le găsești. Un transmîțător vocal cam de aceleași dimensiuni este ascuns sub reverul sacoului. Transmisiunile sunt în rafală, ceea ce le face greu de detectat dacă nu știi exact ce anume cauți, și chiar dacă le detectezi sunt codate. Echipamentul respectiv ne elibera de necesitatea menținerii contactului vizual permanent și ne îngăduia în același timp să ne continuăm mersul pentru o vreme, dacă ținta se oprea sau își schimba direcția. Chiar dacă m-aș fi găsit mult prea în spate ca să văd ceva, știam ce făcea Kawamura și puteam merge liniștit un

timp, înainte de a mă opri pentru a-mi păstra poziția în urma lui. Urmărirea de unul singur este dificilă și eram mulțumit că-l aveam pe Harry cu mine.

Cu douăzeci de metri înainte de Higashimura, am intrat într-o drogherie, unul dintre zecile de magazine cu fațadă deschisă care se înșiruie pe Dogenzaka și care răspund obsesiei japonezilor față de remediile pentru sănătate și lupta împotriva microbilor. În Shibuya locuiesc multe *buzoku*, „clanuri”, diferite și membrii câtorva erau prezenți aici în dimineața asta, uniți de nevoia comună pentru unul dintre popularele tonice energizante îmbuteliolate, care susțineau că erau îmbogățite cu ginseng și alte ingrediente exotice, dar care nu asigurau mai mult decât un șoc de cafeină banală. În fața teighelei așteptau câțiva *sarariiman* – salariații companiilor, care formau majoritatea populației – în costume gri, cu chipuri rigide și serviete ieftine legănate de mâini obosite, care se fortificau pentru altă zi perfect interșanjabilă în malaxorul mașinărilor corporatiste. În spatele lor erau două adolescente cu fețe inexpressive, cu părul adus la fragilitatea rigidă a bureților din sârmă de vopselurile folosite pentru a-l colora în portocaliu, cu nările perforate de inele supradimensionate, cu vestimentația menită să proclame respingerea căii tradiționale alese de *sarariiman* din fața lor, dar fără să ofere o înțelegere a alternativei pentru care optaseră ele. Le urma un pensionar cu păr grizonant, cu pielea atârând în falduri, dar cu chip ciudat de radiant, aflat în Shibuya probabil pentru a recurge la unul dintre binecunoscutele servicii sexuale ale cartierului, pentru care avea să plătească dintr-un cont de pensie pe care-l ținea secret de soția lui, fără să știe că ea îi cunoștea toate acțiunile, însă pur și simplu nu-i păsa.

Am vrut să-i acord lui Kawamura trei minute pentru a-și cum-păra fructele, așa că am examinat o ofertă de bandaje care-mi per-mitea să privesc strada. Intrarea lui Kawamura în magazin părea o mișcare calculată pentru a scăpa de urmăritori și nu mi-a plăcut. Dacă n-am fi fost amândoi, Harry ar fi fost silit să se oprească brusc pentru a-și menține poziția înapoia țintei. Ar fi fost nevoit să facă ceva ridicol – să se aplece pentru a-și lega șiretul la pantofi, să se oprească pentru a citi un indicator rutier – și Kawamura, care

examina probabil strada din interiorul magazinului, l-ar fi putut repera. Așa însă știam că Harry va continua pe lângă ușa lui Higashimura; avea să se oprească după vreo douăzeci de metri, să-mi transmită unde se afla și să rămână în urma mea când îl anunțam că ne puseserăm din nou în mișcare.

Magazinul de fructe era într-adevăr un loc bun în care să schimb direcția; prea bun ca să fi fost ales accidental de cineva care știa ruta. Harry și cu mine n-aveam totuși să fim păcăliți de acțiuni de începător desprinse din vreun manual antitero guvernamental. Eu trecusem prin instruirea respectivă, care reprezintă abia începerea deprinderii abilităților.

Am ieșit din drogherie și am continuat pe Dogenzaka, mai lent decât anterior, întrucât trebuia să-i ofer lui Kawamura timp să iasă din magazin. Prin minte mi-au fulgerat mai multe întrebări. Între noi doi se află destulă lume ca să nu mă vadă, dacă se va întoarce când va ieși? Care sunt magazinele pe lângă care trec, dacă va fi nevoie să intru brusc în unul dintre ele? Există cineva care examinează strada și pe cei care merg spre stație, poate ajutându-l pe Kawamura să-i depisteze pe urmăritori? Dacă eu atrăsesem deja atenția cuiva care se ocupă de contrafilaj, el m-ar fi putut remarca, pentru că anterior mă grăbisem pentru a ține pasul cu ținta, iar acum mergeam foarte relaxat, însă oamenii care merg spre serviciu nu-și schimbă ritmul în felul ăsta. Harry se aflase însă în poziția cea mai expusă, iar eu nu făcusem absolut nimic pentru a trezi atenția înainte de a mă opri în drogherie.

L-am auzit pe Harry din nou:

– Sunt la 109.

Asta însemna că intrase în celebrul magazin universal 109, faimos pentru cele o sută nouă restaurante și buticuri de lux ale sale.

– Nu-i bine, i-am spus. La parter se vinde exclusiv lenjerie de damă. Cum o să te pierzi printre cincizeci de adolescente în uniforme bleumarin de școală care aleg sutiene căptușite?

– Intenționez să aștept afară, a replicat el și mi l-am putut imagina învăpăindu-se la față.

Zona din fața lui 109 este un loc popular pentru întâlniri, ticsită de obicei cu o mare diversitate de pietoni.

– Scuze. Crezusem c-o să te duci la lenjerie, am zis și mi-am suprimat imboldul de a zâmbi. Învârte-te pe acolo și așteaptă semnalul meu când trecem.

– În regulă.

Până la magazinul de fructe mai aveam doar zece metri și tot nu se vedea vreun semn al lui Kawamura. Eram nevoit să încetinesc. Mă găseam pe trotuarul opus, în afara probabilei lui raze de atenție, așa că puteam risca să mă opresc, poate să moșmondesc la telefonul mobil. Dacă s-ar fi uitat însă, m-ar fi observat staționând acolo, deși, cu trăsăturile japoneze moștenite de la tata, nu-mi vine greu să mă pierd printre pietoni. Deoarece ambii lui părinți erau japonezi, Harry – un alint provenit din Haruyoshi – nu-și făcuse niciodată griji că ar putea ieși în evidență.

Când am revenit în Tokio la începutul anilor 1980, părul șaten pe care-l moștenisem de la mama mea americană jucase pentru mine rolul pe care o vestă fluorescentă îl joacă pentru un vânător și-l vopsisem în negru, ca să capăt anonimul care mă protejează acum. Apoi însă țara a fost cuprinsă de frenezia *chappatsu*, a părului vopsit în culoarea ceaiului, și n-a mai fost nevoie să fiu atât de vigilent în privința vopselei. Îmi place să-i spun lui Harry că va trebui să recurgă la *chappatsu* dacă vrea să se integreze perfect, dar el este într-o măsură prea mare un *otaku*, un împătimit de calculatoare, ca să acorde multă atenție unor aspecte precum înfățișarea personală. Cred că oricum nici nu are multe materiale cu care să lucreze: surâsul stânjenit care pare întotdeauna oferit în anticiparea unei lovituri, tendința de a clipi rapid când este surescitat, chipul care nu și-a pierdut niciodată rotunjimile de prunc și al cărui aspect dolofan este accentuat de un ciuf de păr negru și des, care, în zilele rele, pare aproape să plutească deasupra lui. Însă aceleași caractere - ristici ce-l țin departe de copertele revistelor îi conferă banalitatea atât de utilă urmărilor eficiente.

Ajunsesem în punctul în care ar fi trebuit să mă opresc, când Kawamura a ieșit brusc din magazin și a reintrat în fluxul de pietoni. Am întârziat cât am putut de mult, ca să cresc spațiul dintre noi, uitându-mă după capul lui care se legăna în sus și-n jos în timp ce înainta pe stradă. Era înalt pentru un japonez, iar asta mă ajuta, însă

purta costum negru ca nouăzeci la sută dintre ceilalți oameni din mulțime – inclusiv Harry și eu, bineînțeles –, așa că nu puteam rămâne prea mult în urmă.

Tocmai refăcusem distanța corectă, când el s-a oprit și s-a întors să-și aprindă o țigară. Mi-am continuat înaintarea încet, înapoia și în dreapta grupului de oameni care ne separau, știind că nu mă va putea distinge dacă mă deplasam în ritmul mulțimii. M-am concentrat asupra spinărilor costumelor din fața mea, ca alt navetist matinal plictisit. După o secundă, Kawamura s-a întors și a pornit mai departe.

Mi-am îngăduit umbra unui surâs satisfăcut. Japonezii nu se opresc să-și aprindă țigări; dacă ar face-o, ar pierde câteva săptămâni în decursul vieților de adult. De asemenea, nu existase absolut niciun motiv, de pildă un vânt puternic din față care să fi amenințat să stingă flacăra chibritului, pentru ca el să se întoarcă cu fața spre pietonii dinapoia lui. Încercarea evidentă de a vedea dacă era urmărit îi confirma pur și simplu vinovăția.

Nu știam de ce anume se făcuse vinovat; de fapt, nu întreb asta niciodată. Insist doar asupra câtorva întrebări. Ținta este bărbat? Nu accept femei sau copii. A mai fost angajat și altcineva pentru rezolvarea problemei? Nu vreau ca acțiunile mele să fie dejucate de o echipă secundară, iar dacă sunt angajat, atunci doresc exclusivitate. Ținta este cea primară? Eu rezolv problemele direct, ca soldatul care am fost cândva, nu expediind mesaje prin intermediul unor terți neimplicați, așa cum procedează teroriștii. Ultima întrebare este motivul pentru care îmi place să văd dovezi independente ale vinovăției – îmi confirmă că ținta este într-adevăr cea primară, nu un nevinovat ignorant.

În ultimii optsprezece ani, absența dovezilor respective îmi oprise mâna în două rânduri. O dată fusesem trimis împotriva fratelui editorului unui ziar, care publica reportaje despre corupția din districtul natal al unui politician. A doua oară fusesem trimis împotriva tatălui unui bancher, un reformator care dovedea un zel excesiv în investigarea dimensiunilor și naturii creanțelor incerte ale instituției sale. Aș fi fost dispus să acționez direct împotriva editorului și a reformatorului, dacă mi s-ar fi cerut, dar se păruse că clienții respectivi aveau motive pentru o rută mai întortocheată,

care implica inducerea mea în eroare. Desigur, ei nu mai sunt clienți. Absolut deloc.

Nu sunt un mercenar, deși cu mult timp în urmă am fost exact asta. Și cu toate că, dintr-un punct de vedere, viața îmi este dedicată slujirii, nu mai sunt nici samurai. Esența samuraiului nu este doar slujirea, ci loialitatea față de seniorul lui, față de o cauză mai mare decât el însuși. A existat o vreme când clocotisem de loialitate, o vreme când, scăldat în etica samurailor pe care o absorbisem din romane și benzi desenate de aventuri în copilăria petrecută în Japonia, fusesem gata să-mi dau viața în slujba seniorului care mă adoptase: Statele Unite. Însă iubirile lipsite de spirit critic și neapreciate ca aceea nu pot dăinui niciodată și se sfârșesc de obicei în mod dramatic, așa cum s-a sfârșit și a mea. Acum sunt un realist.

Când m-am apropiat de clădirea 109, am rostit:

– Trecem.

N-am vorbit în rever sau altă stupizenie similară; transmii-țătoarele sunt îndeajuns de sensibile pentru a nu trebui să recurgi la mișcări subtile, care sunt ca o baliză de semnalizare pentru o echipă bine antrenată de contrafilaj. Nu era cazul pentru așa ceva acum, dar întotdeauna trebuie să te gândești la tot ce poate fi mai rău. Harry știa că treceam pe lângă poziția lui și avea să mă urmeze după câteva clipe.

Telefoanele mobile cu căști auriculare fac ca genul acesta de activitate să fie mai simplă ca pe timpuri. În trecut, cineva care vorbea de unul singur în barbă era fie nebun, fie agent de securitate sau spion. În prezent oamenii care vorbesc singuri se văd la tot pasul.

Semaforul de la capătul lui Dogenzaka era roșu, iar mulțimea se îndesea pe măsură ce ne apropiam de intersecția celor cinci străzi din fața stației feroviare. Reclame de neon țipătoare și monitoare video uriașe fulgerau frenetic pe clădirile din jur. Un camion diesel a schimbat vitezele când a trecut încet prin intersecție, greoi ca o barjă pe un râu noroios, cu difuzoarele urlând distorsionat cântece patriotice de extremă dreaptă, care au acoperit pentru moment soneriile navetiștilor pe biciclete care-i avertizau pe pietoni să se ferească. Cu pâraiașe de transpirație curgându-i pe ambele părți ale feței, un vânzător ambulant își împingea cotiga, urmat de arome de

pește și orez fiert în drumul său în zigzag. Un *homeless* fără vârstă, probabil un fost *sarariiman* care-și pierduse jobul și securitatea după explozia bulei de la sfârșitul anilor 1980, dormea rezemat de baza unui felinar stradal, anesteziat de alcool sau de disparerea față de furtuna din jur.

Așa este intersecția Dogenzaka zi și noapte, iar la orele de vârf, când lumina semaforului devine verde, mai bine de trei sute de oameni coboară simultan de pe trotuar, și alți douăzeci și cinci de mii așteaptă în îmbulzeală. De aici mai departe, urma să mergem umăr la umăr, piept la spinare. Acum aveam să mă mențin aproape de Kawamura, la maximum cinci metri, ceea ce însemna că între noi doi vor fi două sute de persoane. Știam că el avea abonament de navetist, așa că nu trebuia să treacă pe la automatul pentru bilete. Harry și cu mine ne cumpăraserăm biletele din timp, așa că-l puteam urma prin turnichete. Oricum personalul stației n-ar fi observat. La ora de vârf, operatorii sunt practic copleșiți de hoarde și le-ai putea arăta orice, probabil și un cartonaș cu jucători de baseball, și te-ar lăsa să treci.

Lumina semaforului s-a schimbat și mulțimile s-au contopit ca într-o scenă de bătălie dintr-o epopee medievală. Un radar invizibil, pe care sunt convins că-l dețin doar tokioții, a împiedicat o avalanșă de coliziuni în mijlocul străzii. L-am privit pe Kawamura îndrep-tându-se în diagonală spre stație și m-am poziționat înapoia lui. Între noi erau cinci persoane, când ne-am năpustit pe lângă cabina operatorului. De acum trebuia să mă mențin aproape. La sosirea garniturii în stație avea să fie haos: cinci mii de oameni coborau și alte cinci mii așteptau să se îmbarce, îngrămădiți pe cincisprezece rânduri în adâncime; toți străduindu-se să ocupe poziții cât mai bune. Străinii care cred că Japonia este o societate politicoasă n-au mers niciodată pe Yamanote la ora de vârf.

Fluviul de oameni s-a revărsat pe scări și a debordat pe peron, iar sunetele și mirosurile stației au părut să stârnească mulțimii o agitație suplimentară. Noi ne-am croit drum în amonte, împotriva curentului de pasageri care tocmai coborâseră din tren, iar când am ajuns pe peron, ușile se închideau deja, prinzând între ele poșete și coate rămase în urmă. Până am ajuns la chioșcul de la jumătatea peronului,

ultimul vagon trecuse pe lângă noi și după încă o secundă a dispărut complet. Următorul tren avea să sosească peste două minute.

Kawamura a avansat încet spre mijlocul peronului. Am rămas îndărătul lui, dar m-am ținut departe de șine. Se uita în sus și în jos pe peron, însă chiar dacă l-ar fi detectat pe Harry sau pe mine mai devreme, vederea noastră așteptând trenul nu l-ar fi neliniștit. Jumătate din oamenii care așteptau sosiseră odată cu noi de pe Dogenzaka.

Am simțit huruitul următoarei garnituri exact când Harry a trecut pe lângă mine. El a încuviințat aproape imperceptibil din cap, pentru a mă anunța că se retrăgea. Îi spusese că aveam nevoie de ajutorul lui până la suirea lui Kawamura în tren, așa cum făcuse întotdeauna în urmărirea noastră anterioare. Harry își făcuse obișnuita treabă de calitate, ajutându-mă să mă apropiu de țintă, și acum părăsea scena, în conformitate cu scenariul nostru. Urma să-l contactez ulterior, după ce terminam cu partea din job care-mi revenea în exclusivitate.

Harry crede că sunt detectiv particular și că mă ocup doar de urmărirea unor oameni și culegerea de informații. Pentru a evita suspiciunile legate de rata prea mare a mortalității subiecților pe care-i urmărim, l-am pus de multe ori să supravegheze persoane care nu mă interesau defel și care, desigur, oferă după aceea o măsură de paravan, întrucât ele continuă să-și trăiască viețile, fericite și lipsite de griji. De asemenea, când era posibil, evitam să-i spun lui Harry numele țintei, pentru a minimiza șansele să întâlnească prea multe ferpare asociate. Totuși unele dintre țintele noastre au obiceiul de a deceda la sfârșitul supravegherii și știu că Harry are o minte curioasă. Deocamdată el n-a pus nicio întrebare, ceea ce este bine. Îmi place ca activ util și nu vreau să devină un pasiv.

M-am apropiat de Kawamura, la fel ca orice alt navetist care încerca să-și asigure o poziție cât mai bună pentru imbarcarea în tren. Aceasta era partea cea mai delicată a operațiunii. Dacă dădeam greș, el avea să-mi rețină chipul și avea să-mi fie greu să mă apropiu suficient de mult pentru o a doua tentativă.

Am băgat mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor și am atins un magnet controlat de un microprocesor, care avea mărimea și greutatea unei monede de un sfert de dolar. O față a magnetului era acoperită cu o țesătură albastră, de aceeași culoare cu costumul lui

Kawamura. La nevoie, o puteam înlătura, dezvăluind țesătura de dedesubt care era gri, cealaltă culoare favorită a lui Kawamura. Pe fața opusă, magnetul avea o bandă adezivă.

L-am scos din buzunar și l-am ținut palmat. Trebuia să aștept momentul optim, când atenția lui Kawamura era distrasă. Ar fi fost suficient să fi fost și doar ușor distrasă. Poate în timpul îmbarcării. Am îndepărtat hârtia cerată care acoperea adezivul și am mototolit-o în buzunarul din stânga al pantalonilor.

Trenul a apărut la capătul peronului și s-a repezit spre noi. Kawamura a scos un telefon din buzunarul de la piept și a început să tasteze un număr.

Fă-o acum. M-am împins pe lângă el, i-am lipit magnetul pe sacou, imediat sub omoplatul stâng, apoi l-am depășit cu câțiva pași.

Kawamura a vorbit câteva secunde la telefon, nu îndeajuns de tare ca să-l pot auzi peste scârțâitul frânelor trenului care a încetinit și a oprit în fața noastră, după care a strecurat aparatul înapoi în buzunarul stâng de la piept. M-am întrebat pe cine sunase. Nu conta. Încă două stații, maximum trei, și avea să se termine.

Trenul s-a oprit și ușile s-au deschis, eliberând un torent de oameni. Când fluviul s-a redus la dimensiunile unui pâraiaș, rândurile de pe peron s-au frânt spre înainte și au năvălit înăuntru ca și cum cineva apăsase butonul de inversare al unui aspirator gigantic. Lumea a continuat să se înghesuie în ciuda avertismentelor *Se închid ușile!* și masa de navetiști s-a legănat până ce toți am fost fixați ferm locului, nemaifiind nevoie să ne prindem de mânerele de sus, fiindcă nu aveam unde cădea. Ușile s-au închis, vagonul s-a zguduit brusc spre înainte și am pornit.

Am expirat lent, am rotit capul dintr-o parte în alta, mi-am auzit vertebrele trosnindu-mi în articulația gâtului și am simțit cum ultimele rămășițe de nervozitate se scurgeau, pe măsură ce ne apropiam de momentele finale. Așa fusese dintotdeauna pentru mine. În adolescență, trăisem o vreme într-o așezare în apropierea căreia se afla o rețea de defileuri, iar la unele dintre ele puteai sări de pe stânci în bulboanele adânci ale râului. Băieții mai mari o făceau mereu și nu părea o distanță prea mare, dar prima dată când suisem pe vârf și privisem în jos, încremenisem când văzusem ce înălțime era. Însă ceilalți băieți mă priveau. Și în momentul acela

înțelesesem că oricât de frică mi-ar fi fost, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla, voi sări, iar o parte subconștientă din mine îmi decuplase toate senzațiile, gândurile și emoțiile, cu excepția acțiunii simple a mușchilor care mă propulsaseră în alergare. Nu avusesem alte percepții, nu avusesem nicio conștientizare a viitorului dincolo de efectuarea pașilor aceia energici. Țin minte că gândisem că n-ar fi contat nici chiar dacă aș fi murit.

Kawamura stătea în fața ușii dintr-un capăt al vagonului, la un metru de mine, și se ținea cu mâna dreaptă de bara de deasupra. Trebuia să mă apropiu.

Mi se comunicase că trebuia să pară perfect natural; asta era specialitatea mea și motivul pentru care serviciile îmi erau mereu solicitate. Harry obținuse fișa medicală a lui Kawamura de la spitalul universitar Jikei și descoperisem că suferea de „bloc atrioventricular de grad III” și-și datora continuarea existenței unui stimulator cardiac care-i fusese implantat cu cinci ani în urmă. Dacă opreai stimulatorul, opreai și viața lui Kawamura.

M-am răsucit astfel ca spatele să-mi fie spre ușă; era o ușoară încălcare a etichetei minime din trenurile tokiote, însă nu doream ca vreun posibil cunoscător de engleză să vadă mesajele ce aveau să apară pe ecranul PDA-ului meu. Descărcasem în minicomputer un program de interogare cardiacă dintre cele utilizate de medici pentru reglarea stimulatorilor cardiace ale pacienților. Și-l modificasem pentru a trimite comenzi prin infraroșii către microprocesorul magnetului. Unica diferență dintre echipamentul meu și cel al unui cardiolog era că al meu era miniaturizat și wireless. În plus, desigur, eu nu depusesem jurământul lui Hipocrate.

PDA-ul era deja pornit și în mod de veghe, așa că s-a activat instantaneu. Am privit ecranul pe care pâlpâiau cuvintele: *Parametri stimulator*. Am atins tasta Enter și ecranul s-a modificat, oferindu-mi opțiunile *Testare praguri* și *Testare senzori*. Am selectat-o pe prima și mi s-a oferit o listă de parametri: ritm, durată impuls, amplitudine. Am selectat „ritm” și am setat stimulatorul la valoarea minimă, 40 de bătași/minut, după care am revenit la ecranul anterior și am selectat „durată impuls”. Ecranul arăta că stimulatorul era reglat să furnizeze impulsuri de curent cu durata de 0,48 de

milisecunde. Am redus durata aceea, până când software-ul nu mi-a mai permis, apoi am trecut la „amplitudine”. Stimulatorul era prestabilit la 8,5 V și am început să reduc valoarea cu câte 0,5 V. După ce am micșorat-o cu doi volți, ecranul m-a avertizat *Ați redus amplitudinea stimulatorului cu 2 (doi) volți. Sunteți sigur că doriți să continuați?* Am apăsat *Da* și am continuat, repetând secvența de fiecare dată când mai coboram cu doi volți.

Când trenul s-a oprit în stația Yoyogi, Kawamura a ieșit din vagon. Cobora oare aici? Asta ar fi fost o problemă, deoarece dispozitivul cu infraroșii avea rază limitată și ar fi fost extrem de dificil să-l operez și în același timp să-l urmăresc pe Kawamura îndeaproape. *La naiba, mai îmi trebuie doar câteva secunde*, mi-am spus și m-am încordat, pregătindu-mă să-l urmez. El s-a oprit însă imediat în exteriorul ușilor – le îngăduia doar celor dinapoia lui să coboare din tren. După ce pasagerii au coborât în Yoyogi, Kawamura a revenit în vagon, urmat îndeaproape de câteva persoane care așteptaseră pe peron. Ușile s-au închis și ne-am reluat călătoria.

Când am ajuns la doi volți, ecranul m-a avertizat că mă apropiam de valoarea minimă a amplitudinii și că reducerea ei în continuare ar fi fost periculoasă. Am ignorat avertismentul și am mai redus-o cu o jumătate de volt, privindu-l în același timp pe Kawamura. Nu-și schimbase poziția.

Când am ajuns la 1 volt și am încercat să continui, ecranul a pâlپăit *Comanda aceasta va seta stimulatorul la valoarea minimă pentru output. Sunteți sigur că doriți să continuați?* Am apăsat *Da*. A apărut încă un mesaj de avertizare: *Ați programat stimulatorul la valoarea minimă pentru output. Confirmați?* Am apăsat din nou *Da*. După o secundă, pe ecran a început să pâlپăie un mesaj cu litere groase: ***Valori inacceptabile pentru output. Valori inacceptabile pentru output.***

Am închis capacul, dar am lăsat PDA-ul activ. Avea să se reseteze automat. Exista întotdeauna posibilitatea ca suita de comenzi să nu fi funcționat de prima dată și doream să pot încerca din nou, dacă ar fi fost nevoie.

N-a mai fost nevoie. Când trenul a intrat în stația Shinjuku și s-a oprit cu o smucitură bruscă, Kawamura s-a clătinat și s-a rezemat de

femeia de lângă el. Ușile s-au deschis. Ceilalți pasageri au ieșit, dar Kawamura a rămas locului, strângând cu mâna dreaptă una dintre barele verticale de lângă ușă și ținând în stânga punga cu fructe, în timp ce navetiștii se împingeau pe lângă el. L-am privit cum se rotește în sens invers acelor de ceasornic, până ce spinarea i-a lovit peretele din dreapta ușii. Gura îi era deschisă și el părea ușor surprins. Pentru ca apoi, lent, aproape lin, să lunece spre podea. Un pasager care suise la Yoyogi s-a aplecat să-l ajute. Bărbatul, un occidental de patruzeci-cincizeci de ani, înalt și destul de slab pentru a mă duce cu gândul la o suliță, cu un aer cumva aristocratic conferit de ochelarii fără rame, i-a scuturat umerii, dar Kawamura nu mai putea simți de acum eforturile străinului de a-l ajuta.

– *Daijoubu desu ka?* am întrebat. „Se simte bine?”

Am vorbit în japoneză, fiindcă occidentalul nu știa probabil limba și interacțiunea noastră avea să fie limitată la maximum. Am întins mâna stângă pentru a-i sprijini spatele lui Kawamura și am căutat magnetul.

– *Wakaranai*, a murmurat străinul. „Nu știu.”

A pălmuit obrajii lui Kawamura, care începuseră să se învinețească și l-a scuturat din nou – destul de brutal, mi s-a părut. Așadar știa puțină japoneză. Nu conta. Am prins muchia magnetului și l-am desprins. Kawamura terminase socotelile cu viața.

Am trecut pe lângă ei, ieșind pe peron, și mulțimea de afară a năvălit în vagon imediat în urma mea. Privind prin geamul cel mai apropiat de ușă, am văzut uluit că străinul scotocea în buzunarele lui Kawamura. Primul meu gând a fost că-l jefuia. M-am apropiat de geam ca să văd mai bine, dar înghesuiala dinăuntru m-a împiedicat să văd mai bine.

Am simțit imboldul de a reveni în tren, dar ar fi fost stupid din punct de vedere operațional și oricum era prea târziu. Ușile glisau una spre cealaltă, apropiindu-se. Le-am privit, închizându-se. S-au blocat în ceva, poate o poșetă sau un picior, apoi s-au deschis puțin și s-au închis iarăși. Era un măr, care a căzut pe șine, în timp ce trenul s-a îndepărtat.